

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/32/2018
Identifikačné číslo spisu: 8509202568
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8509202568.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: E., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., zastúpený Advokátska kancelária Ivan Syrový, s. r. o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa, advokáta JUDr. Ivana Syrového, PhD. proti žalovanému: Karol Zamiška - BAREL, s miestom podnikania Gen. Štefánika 210/10, 065 03 Podolíneč, IČO: 17 125 634, zastúpený advokátom JUDr. Stanislavom Lampartom, so sídlom Nám. sv. Mikuláša 29, 064 01 Stará Ľubovňa, o návrhu žalobcu na zaplatenie 7 801,20 eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného na zaplatenie 19 679,88 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 6Cb/105/2009, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 6Cob/64/2016-481 z 19. decembra 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 6Cb/105/2009-448 zo dňa 21. 06. 2016 žalobu žalobcu E. proti žalovanému Karol Zamiška - BAREL zamietol (1. výrok), súčasne žalovanému E. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi Karol Zamiška - BAREL zo vzájomného návrhu istinu 17 842,21 eur s úrokom z omeškania ročne vo výške 6% od 01. 01. 2006 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (2. výrok). V prevyšujúcej časti súd vzájomný návrh zamietol (3. výrok) a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (4. výrok).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 01. 01. 1992 uzatvorili zmluvu o združení za účelom výstavby a prevádzkovania benzínovej čerpacej stanice a poskytovania služieb motoristom a podnikali pod obchodným menom združenia TANKOL. Dohodou o zániku združenia, uzavretou medzi účastníkmi konania dňa 01. 12. 2005, účastníci rozpustili združenie a toto zaniklo ku dňu 31. 12. 2005. Podľa dohody o zániku združenia si účastníci dohodli rozdelenie majetku tak, že podiely oboch

účastníkov sú rovnaké (čl. III. dohody). Nehnuteľnosti boli rozdelené na polovicu, vrátane technologického a technického zariadenia a vybavenia, pričom predmet vyporiadania na základe dohody oboch jej účastníkov je rovnakej hodnoty a účastníci zmluvy si z toho dôvodu nebudú uhradzovať nič (čl. IV. písm. a/, b/ a posledný odsek,

druhá veta článku IV.). Hnuteľné veci sa podľa dohody rozdelili na polovicu s tým, že bol spísaný ich zoznam podľa čl. V. dohody. V zmysle čl. VII. dohody bolo dohodnuté, že doposiaľ nesplnené záväzky a pohľadávky združenia ku dňu zániku, t. j. ku dňu 31. 12. 2005 preberajú na seba účastníci dohody tak, že bude spísaný ich konkrétny zoznam, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť dohody. Prípadné ďalšie záväzky a pohľadávky vyskytnuté po zániku združenia budú prevzaté tak, že ich subjektom sa stane ten z účastníkov, na čerpaciu stanicu ktorého sa vzťahujú. Existujúce pohľadávky v roku 2006 tvorili celkom 320 596,30,-Sk, pričom podiel pripadajúci na každého člena združenia predstavoval 1-cu, t. j. 160 298,15,-Sk. Z tejto sumy prijal žalovaný v roku 2006 pohľadávky vo výške 67 289,92,-Sk a žalobca vo výške

253 306,38,-Sk. Rozdiel neprijatých pohľadávok do 1-ce predstavoval sumu 93 008,23,-Sk, ktorú žalovaný bol povinný prijať, avšak ju neprijal. Žalobca a žalovaný v roku 2006 postupne uhradili existujúce záväzky odberateľom tak, že záväzky celkom predstavovali

7 424 161,06,-Sk, pričom podiel 1-ca pripadajúci na každého člena združenia predstavoval 3 712 080,-Sk. Žalobca uhradil v roku 2006 záväzky v sume 4 040 108,46,-Sk. Rozdiel záväzkov uhradených žalobcom nad rámec jeho podielu predstavuje sumu 328 027,65,-Sk

a suma tvoriaca rozdiel medzi prijatými pohľadávkami a uhradenými záväzkami predstavuje sumu 235 019,-Sk v prospech žalobcu. Rozdiel medzi nimi predstavuje žalovanú sumu, ktorej sa žalobca domáha voči žalovanému v tomto konaní, dôvodiac ustanovením § 511 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), v zmysle ktorého podiely na dlhu všetkých dlžníkov majú byť rovnaké.

3. Platobným rozkazom, č. k. 3Rob/36/2007-46 zo dňa 20. 04. 2007 súd prvej inštancie návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor, súčasne písomným podaním zo dňa 04. 11. 2008 podal voči nároku žalobcu vzájomný návrh, ktorým žiadal, aby súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu pôvodne 592 876,-Sk (po prepočte 19 679,88 eur). Uviedol, že si je vedomý toho, že po rozdelení majetku bol ukrátený na svojich právach, svoj nárok však nechcel žalovať s poukazom na čl. VIII. ods. 3 Dohody o zániku združenia zo dňa 01. 12. 2005, v ktorom

je uvedené, že podpisom tejto dohody sú všetky vzájomné práva vysporiadané a účastníci si nebudú ani v budúcnosti uplatňovať žiadne nároky. Keďže sa však bývalý spolúčinník žalobou domáha svojich nárokov na súde, aj žalovaný, vzhľadom na plynutie premlčacej lehoty, vzniesol v súlade s § 98 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vzájomný návrh, ktorý odôvodnil tým, že pokiaľ žalobca má za to, že nebol vysporiadaný celý vzájomný vzťah, tak žalovaný má za to, že zostali nevysporiadané majetkové práva. Do vysporiadania nebolo zahrnuté osobné motorové vozidlo, ktoré si ponechal žalobca v hodnote 855 000,-Sk, z ktorej sumy na žalobcu pripadá časť v 1-ci, t. j. v sume 427 500,-Sk. Spolu s nárokom z celkového vyúčtovania pri rozpustení združenia vo výške 165 376,-Sk si žalovaný uplatňuje sumu spolu 592 876,-Sk.

4. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenie § 835 ods. 1, 2 OZ uviedol, že zmluvná úprava výšky podielov majetku získaného výkonom spoločnej činnosti, má prednosť pred zákonnou úpravou, ktorá vychádza z predpokladu, že ak zmluva neurčuje inak, podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké. Nie je možné vylúčiť, že účastníci zmluvy si tieto podiely dohodnú inak, v inom rozsahu ako podiely na hodnotách združených v zmysle § 831 OZ. Kogentný charakter má úprava v ods. 2 o solidárnej zaviazanosti účastníkov združenia za svoje záväzky.

5. Rešpektujúc zákonné zásady rozdelenia majetku nadobudnutého združením počas jeho existencie, účastníci konania sa podľa okresného súdu písomne dohodli v zmluve zo dňa 01. 12. 2005 na spôsobe rozdelenia majetku, ktorý nadobudli za obdobie, keď žalobca so žalovaným spoločne podnikali pod obchodným názvom TANKOL, ktoré bolo občianskym združením. V zmysle tejto dohody je jednoznačné a medzi účastníkmi nesporné, že nadobudnuté nehnuteľnosti, a to čerpacej stanice, si rozdelili tak, ako to deklarujú v čl. IV. Dohody o

zániku združenia, teda že dve čerpacie stanice, vrátane technického a technologického zariadenia a vybavenia prevzal žalobca a dve žalovaný. V čl. V. bol podľa súdu prvej inštancie dohodnutý spôsob rozdelenia hnutelných vecí, ktorý mal tvoriť neoddeliteľnú súčasť tejto dohody. Toto rozdelenie, ktoré bolo deklarované v predmetnej dohode medzi účastníkmi, nie je ani podľa súdu prvej inštancie sporné.

6. Podľa prvoinštančného súdu sú predmetom sporu len záväzky a pohľadávky, ktoré sú definované v článku VII. dohody a tie mali tvoriť nesplnené záväzky a pohľadávky združenia v zmysle konkrétneho zoznamu a ten mal byť neoddeliteľnou súčasťou dohody. Ďalej si strany dohodli, že v prípade, ak po rozpustení združenia vzniknú ďalšie pohľadávky a záväzky, tieto budú prevzaté tak, že ich subjektom sa stane ten z účastníkov, na čerpaciu stanicu ktorého sa vzťahujú podľa dohody účastníkov. Tento článok dohody sa však nenaplnil tak, ako si ho účastníci vymienili, pretože nebol vyhotovený žiadny zoznam záväzkov a pohľadávok, za ktoré by mali byť účastníci solidárne zodpovední a nebol vyhotovený ani zoznam pohľadávok, ktoré mali vzniknúť po zániku združenia vo vzťahu k tej-ktorej čerpacjej stanici. Žalobca sám vyhotovil zoznam pohľadávok, ktoré tvoria prílohu žaloby, tvrdiac, že z týchto uhradil viac záväzkov, než bolo jeho povinnosťou, a to o žalovanú sumu. Keďže ide o solidárnu zodpovednosť účastníkov, tak rozdiel medzi jeho povinnosťou a skutočnou úhradou, ktorú realizoval za žalovaného, mu je žalovaný povinný vrátiť.

7. Z dôvodu, že podľa súdu prvej inštancie ide o problematiku ekonomického prepočtu, súd pribral do konania súdneho znalca Ing. I., ktorá v znaleckom posudku č. 8/2014 dospela k záveru, že žalovanému vznikol majetkový prospech voči žalobcovi v sume 7 479,65 eur. Podľa znalkyne účastníci pri vyporiadaní majetku po zániku združenia nepostupovali štandardne, majetok a záväzky si nerozdelili rovnakým dielom podľa ich hodnoty. Do úvahy zobrala všetok majetok, ktorý nadobudli od vzniku až po zánik združenia, teda za celé obdobie. Z dôvodu, že strany sporu nedoložili dohody, ktorými k vyporiadaniu malo dôjsť, zaoberala sa znalkyňa pri znaleckom dokazovaní všetkými majetkovými položkami a záväzkami združenia a pri vypracovaní posudku vychádzala z inventúrnych súpisov.

8. Súd prvej inštancie sa priklonil k právnomu názoru žalovanej strany, že znalkyňa Ing. Luščiková nezobrala do úvahy tú časť Dohody o zániku združenia, ktorá medzi účastníkmi nie je sporná a netvorí ani predmet tohto sporu, konkrétne článok V. dohody, podľa ktorého si účastníci rozdelili nehnuteľnosti a k nim patriace hnutelné veci tak, ako to deklarujú v tomto článku. Súd mal za nesporné, že boli vyhotovené osobitné zmluvy a uviedol, že pokiaľ by sa súd zaoberal celkovým majetkom, išlo by o dokazovanie nad rámec predmetu sporu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie považoval posudok Ing. O. za nepoužiteľný pre potreby meritórneho rozhodnutia o nároku žalobcu a pristúpil ku kontrolnému znaleckému dokazovaniu.

9. Znalkyňa Ing. I. sa v kontrolnom znaleckom posudku číslo 1/2015 podrobne vyjadrila k všetkým jej položeným otázkam, k osobitosti dohody, ktorú uzatvorili účastníci konania a v plnom rozsahu akceptovala znenie článku IV., teda rozdelenie čerpacích staníc, vrátane príslušenstva. Poukázala na nezrovnalosti v účtovníctve a pri vypracovaní záveru svojho posudku vychádzala iba z hodnoverných a preukázaných účtovných dokladov získaných od účastníkov a daňového úradu, ktoré podpísali obaja účastníci sporu. Dospela k záveru, že porovnaním nárokov účastníkov združenia na prerozdelenie tak, ako to ukladala Dohoda o zániku združenia a skutočným reálnym prerozdelением majetku k 31. 12. 2005, vznikol rozdiel vo výške 1 075 089,08,-Sk, ktorý v prepočte na euro predstavuje 35 686,42 eur. O túto sumu si zo skutočného majetku prerozdělil a prevzal viac žalobca. Súd prvej inštancie v zmysle kontrolného znaleckého dokazovania dospel k záveru, že žalobca prevzal v hodnotovom vyjadrení cca 35 000,-eur viac z majetku združenia, ktorý nebol ešte prerozdelený.

10. Súd prvej inštancie súhlasil s právnym názorom žalobcu, že ním uplatnený nárok nie je v rozpore s ustanovením článku VIII. odsek 3 Dohody o zániku združenia, v ktorom si účastníci dohodli, že „...po

podpise tejto dohody a jej vyporiadani sú voči sebe plne vysporiadani a nemajú voči sebe a aj v budúcnosti nebudú mať voči sebe žiadne ďalšie požiadavky na vyporiadanie vyplývajúce z ich spoločnej činnosti v združení...“,

a to s ohľadom na znenie článku VII. dohody. Ak by si účastníci boli splnili všetky povinnosti, na ktoré sa v predmetnej dohode zaviazali, t. j. spísali všetky záväzky a pohľadávky s určením povinností toho-ktorého z nich na úhradu, potom by podľa súdu bolo možné uvažovať o použiteľnosti článku VIII. odsek 3 na predmetný spor. Avšak tým, že účastníci naplnili iba časť dohody o zániku (článok IV.) a bod VII. sa nedoriešil vôbec, súd prvej inštancie nevidel dôvod aplikovať na predmet sporu článok VIII. odsek 3 dohody.

11. K vzájomnému návrhu žalovaného proti žalobcovi súd prvej inštancie uviedol, že v ňom majú účastníci opačné procesné postavenie, ale základom je ten istý znalecký posudok, keďže komplexne zhodnotil všetky príjmy a výdaje združenia, akceptujúc tú časť majetku, ktorú si účastníci prerozdělili a ktorá netvorí predmet sporu. Znalkyňa v konaní pred súdom uviedla, že tak aktíva, ako aj pasíva, si mali účastníci rozdeliť rovnakým dielom, pretože ak si mesačne vyplácali odmenu cca 15 000,-Sk obaja účastníci, tak je povinnosťou oboch podieľať sa aj na nákladoch združenia rovnakým dielom, čo pri porovnaní príjmov

a výdavkov činí rozdiel 35 686,42 eur. Vzájomný návrh žalovaný zdôvodnil celkovým vyúčtovaním pri rozpustení združenia vo výške 165 376,-Sk a taktiež nárokom týkajúcim sa vysporiadania nezahrnutého osobného motorového vozidla Mitsubishi Galant, ktoré si ponechal žalobca, v nadobúdacej hodnote 855 000,-Sk, pričom 1-ca tejto hodnoty pripadajúca žalobcovi je v sume 427 500,-Sk, a teda celkový dlh žalobcu voči žalovanému je 592 876,-Sk, čo v prepočte predstavuje 19 679,88 eur. V danom prípade nie je podľa prvoinstančného súdu rozhodujúce, či predmet sporu tvoria práve tie položky, ktoré uviedol vo vzájomnom návrhu žalovaný. Z podkladov, ktoré vypracovala znalkyňa vo svojom posudku, jednoznačne vyplýva rozdiel medzi príjmami a výdavkami žalobcu a žalovaného v sume, ako to vyčísliť v znaleckom posudku. Nie je možné konkretizovať, či rozdiel činí pohľadávka, záväzok, motorové vozidlo alebo iný druh nároku, ale ide o jednoznačný rozdiel medzi príjmami a výdavkami, ktoré sú účastníci povinní medzi sebou vysporiadať práve z dôvodu princípu vzájomnej zodpovednosti voči sebe, v pomere 50:50. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že žalovaný sa mal svojho nároku domáhať samostatnou žalobou v súlade s § 142 ods. 1 až 3 OZ, preto vzájomný návrh je neprípustný. Keďže prevažná časť majetku nadobudnutého účastníkmi bola v zmysle písomnej dohody medzi nimi rozdelená, súd prvej inštancie nevidel dôvod použiteľnosti citovaného ustanovenia OZ na zvyšok majetku a záväzkov, ktoré do rozdelenia obsiahnuté neboli a môžu byť predmetom vzájomného návrhu. Keďže si žalovaný v tomto konaní vzájomným návrhom uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie 19 679,88 eur, súd mu priznal sumu 17 843,21 eur, ktorá zodpovedá 1-ci z čiastky 35 686,42 eur, ktoré si podľa znaleckého posudku zobral žalobca zo združenia.

12. O uplatnených úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanovením § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 a § 5 nariadenia č. 21/2013 Z. z. Vo vzťahu k trovám konania súd vyslovil, že o nich rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

13. Proti rozsudku prvoinstančného súdu v celom jeho rozsahu žalobca podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, po prejednaní veci v zmysle zásad uvedených v § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p., rozsudkom, č. k. 6Cob/64/2016-481 zo dňa 19. 12. 2017, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil, konštatujúc, že v prvoinstančnom konaní bolo v intenciách návrhov účastníkov konania vykonané dostatočné dokazovanie, z ktorého bol správne vyvodený skutkový stav, ktorý súd prvej inštancie správne právne posúdil.

14. Vo vzťahu k odmietnutiu odvolania žalobcu čo do výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými bol vzájomný návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý a ktorý sa týka trov konania, odvolací súd poukázal na § 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p. a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež

„Najvyšší soud SR“, „NS SR“ alebo „najvyšší soud“),
sp. zn. I Cdo 28/1992 zo dňa 07. 07. 1992, judikované pod Rc 40/1993. Z dôvodu, že výrokovou časťou rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorým bol vzájomný návrh žalovaného v prevyšujúcej časti zamietnutý a ktorým bolo vyslovené, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia, nebol žalobca nijako dotknutý na svojich právach, keďže nevznikli v jeho neprospech. S poukazom na uvedené, keďže žalobca v tejto časti podaného odvolania nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania, odvolací súd jeho odvolanie v tejto časti odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

15. Na zdôraznenie vecnej správnosti rozsudku prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým súd prvej inštanície žalobu žalobcu zamietol a vo výroku, ktorým zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť žalovanému sumu 17 842,21 eur s príslušenstvom, odvolací súd konštatoval, že nebola preukázaná dôvodnosť žaloby na uloženie povinnosti žalovanému v rozsahu tak, ako to žalobca žiadal po čiastočnom späťvzati svojho návrhu, ktorý uznesením zo dňa 25. 05. 2009 bol vylúčený na samostatné konanie ešte v pôvodnom konaní vedenom na súde prvej inštanície pod sp. zn. 3Cb/52/2017.

16. V prejednávanej veci mal odvolací súd za nesporné, že Dohodou o zániku združenia, uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným dňa 01. 12. 2005, účastníci rozpustili združenie založené Zmluvou o združení, uzatvorenou dňa 01. 01. 1992, pôvodne s názvami FUSUV a FUSAM, neskôr so zmeneným názvom na TANKOL, s tým, že toto združenie zaniklo ku dňu 31. 12. 2005. Uvedené nenamietali ani sporové strany.

17. Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu, že ak by sa z akéhokoľvek dôvodu stalo, že zostali nevyporiadané majetkové práva medzi účastníkmi, je preukázané, že podielové spoluvlastníctvo zaniklo na základe vzájomnej dohody účastníkov v rámci ich Dohody o zániku združenia, avšak len k majetku uvedenému v dohode. Uviedol, že z Dohody o zániku združenia jednoznačne vyplýva, že zaniklo združenie ako také a vzniklo podielové spoluvlastníctvo k všetkým veciam, predtým patriacim do spoločného majetku združenia, vrátane motorového vozidla, od ktorého žalovaný odvíjal svoj vzájomný návrh, ktorý však výlučne, aj po zániku tohto združenia, užíval žalobca. Podľa odvolacieho súdu nemá zmysel argumentovať inštitútom podielového spoluvlastníctva pri vyporiadaní spoločných záväzkov združenia tak, ako to uvádzal žalobca. Žalobca si v podanom návrhu (pred jeho čiastočným späťvzatím) uplatňoval sumu 235 019,-Sk ako rozdiel medzi prijatými pohľadávkami a uhradenými záväzkami v jeho neprospech. Odvolací súd poukázal na to,

že dlhy nemožno „vlastniť“ alebo „spoluvlastniť“. O tých platí, že člen združenia, ktorý v režime ustanovenia § 835 ods. 2 OZ uhradil veriteľom združenia viac, než zodpovedalo jeho podielu, je oprávnený požadovať od ostatných členov združenia náhradu toho, čo za nich podľa ich podielov plnil v zmysle § 511 ods. 3 OZ (tzv. následný regres). Poukázaním na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“), sp. zn. 29Odo/444/2005 z 30. 09. 2005, sp. zn. 29Odo/93/2001 z 18. 12. 2001 a sp. zn. 29Odo/413/2005 z 10. 05. 2007, odvolací súd uviedol, že neodporuje zákonu postup, v rámci ktorého sa účastník zaniknutého združenia domáha iba vyporiadania záväzkov združenia, ktoré podielové spoluvlastníctvo netvorí. Občiansky zákonník v § 835 ods. 2 stanovuje solidárnu zodpovednosť združenia, založeného podľa § 829 a nasl. OZ za záväzky vzniknuté z činnosti združenia voči tretím osobám.

Táto pasívna solidarita účastníka združenia pretrváva i po zániku združenia, ak ide o záväzky, ktoré vzniknú za trvania združenia. Pasívna solidarita účastníkov združenia v zmysle § 511 ods. 1 OZ znamená, že veriteľ je oprávnený zvoliť si na zaplatenie celého dlhu vzniknutého z činnosti združenia, ktoréhokoľvek z účastníkov združenia a ten môže oprávnené zaplatenie dlhu odmietnuť, napr. preto, že dlh alebo jeho časť uhradí iný účastník združenia. V prípade solidárnej zodpovednosti účastníkov združenia nie je voči tretím osobám rozhodný podiel konkrétneho účastníka na majetku získanom činnosťou združenia, resp. jeho spoluvlastnícky podiel na nadobudnutých veciach. Námietky týkajúce sa spoločného základu záväzku (napr. neplatnosť zmluvy, z ktorej záväzok vznikol), môže uplatniť ktorýkoľvek zo spoludlžníkov; v prípade dôvodnosti takejto námietky zanikne záväzok s účinkami

pre všetkých dlžníkov. Citujúc rozsudok NS ČR, sp. zn. 33Odo/934/2005 z 22. 08. 2007, odvolací súd konštatoval, že splatnosť záväzkov jednotlivých solidárnych dlžníkov nemusí byť totožná a záväzok každého z nich sa preto premlčuje zvlášť.

18. Vzhľadom na uvedené by predmetom podielového spoluvlastníctva strán ako účastníkov združenia mohli byť veci získané pri výkone spoločnej činnosti, prípadne spoločné pohľadávky. Spoločné záväzky združenia netvoria podielové spoluvlastníctvo strán, ale je ich potrebné zohľadniť pri vyporiadaní zaniknutého združenia. Správne preto postupovala znalkyňa Ing. I., ktorá vo svojom znaleckom posudku číslo 1/2005 správne zohľadnila v zmysle článku IV. Dohody o zániku združenia neobežný majetok (stavby čerpacích staníc, vrátane technologického zariadenia a technického vybavenia, vrátane pozemkov, na ktorých tieto stavby stoja a príľahlých pozemkov k týmto stavbám) a všetky hnuiteľné veci rozdelila v súlade s článkom V. tejto dohody v 1-ci ich hodnoty pri rovnakom rozdelení pohľadávok zaniknutého združenia v súlade s článkom VII. dohody. Odvolací súd poukázal na to, že rozsah a hodnotu majetku zaniknutého združenia tak, ako bol poňatý do znaleckého posudku, nenamietal ani žalobca. Jeho najväčšou výhradou bola skutočnosť, že znalkyňa z prezentovaného majetku vylúčila neobežný majetok (stavby čerpacích staníc, vrátane technologického zariadenia a pozemky, na ktorých stavby stoja, vrátane príľahlých pozemkov), keď je nepochybné, že spísaný zoznam hnuiteľných vecí, na ktorý odkazoval článok V. Dohody o zániku združenia, nikdy nebol vyhotovený. Naopak, z článku IV. jednoznačne vyplýva rozdelenie majetku týkajúceho sa čerpacích staníc, vrátane ich technologického, technického zariadenia a vybavenia, spolu s pozemkami, na ktorých tieto čerpacie stanice stoja, vrátane príľahlých pozemkov. Vzhľadom na uvedené boli preto správne v rámci vyporiadania, okrem vyššie uvedených aktív s vylúčením čerpacích staníc a ich príslušenstva, zohľadnené aj záväzky združenia, ktoré boli znalkyni zdokladované (v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno oboch účastníkov konania, každého z nich v časti ním uhradených záväzkov). Odvolací súd mal tak za nepochybné, že znalecký posudok Ing. Y. vychádzal z písomností, ktoré mala znalkyňa k dispozícii, a to relevantných účtovných a daňových dokladov, najmä zo súvahy a zmluvy o zániku združenia, spočívajúcej v tom, že majetok sa účastníkom rozdelí na polovicu.

19. Odvolací súd vyhodnotil za správny postup znalkyne, keď za základ výpočtu zobrala relevantné doklady predložené príslušnému daňovému úradu, ktoré boli podpísané oboma účastníkmi združenia s tým, že vychádzajúc z pomeru 1:1 prevzal žalobca zo spoločného majetku navyše oproti žalovanému sumu 35 686,42 eur, z ktorej polovica predstavuje sumu 17 843,21 eur, ktorú je povinný žalobca zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho podielu. Súd prvej inštancie priznal žalovanému v rámci vzájomného návrhu nárok na zaplatenie o 1,-eur nižší, ale z dôvodu, že voči takto priznanej nižšej sume žalovaný nepodal odvolanie, nemohol ho ani odvolací súd (čo sa týka zamietnutia vzájomného návrhu nad priznanú sumu) preskúmať.

20. Naproti tomu, odvolací súd predchádzajúcemu znaleckému posudku Ing. O. vytkol, že nevzal do úvahy čiastočné vyporiadanie združenia v zmysle bodu IV. dohody o jeho zániku s tým, že na rozdiel od znaleckého posudku Ing. Y. nevychádzala striktne zo vzájomne odsúhlasených účtovných dokladov - inventarizácie, uzávierky, ale vychádzala aj z účtovných dokladov predložených účastníkmi združenia bez ich odsúhlasenia druhým účastníkom združenia.

21. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca si vo viacerých bodoch odvolania odporuje, keď na jednej strane sa sám žalobou domáha od žalovaného peňažného plnenia z titulu vyporiadania najmä pasív zaniknutého združenia, ale na druhej strane v podanom odvolaní ohľadom vzájomného návrhu poukazuje na článok IV., podľa ktorého si účastníci nič nebudú uhradzovať. Zo znenia tohto článku je jednoznačné, že sa týka výlučne vyporiadania podielového spoluvlastníctva účastníkov združenia k čerpacím staniciam, k ich technologickému a technickému zariadeniu, vrátane pozemkov, nie však ostatného majetku združenia. Rovnako si žalobca odporuje v tej časti odvolania, kde na jednej strane uvádza, že medzi účastníkmi došlo k vyporiadaniu všetkých práv a povinností v zmysle dohody,

t. j. k rozdeleniu majetku, ako aj záväzkov a pohľadávok, avšak na druhej strane uvádza spor, ktorý vznikol tým, že žalovaný odmietol uhradiť žalobcovi rozdiel, ktorý vznikol v jeho neprospech a ktorý predstavoval sumu zaplatenú žalobcom nad rámec jeho povinností, až po zohľadnení všetkých pohľadávok prijatých účastníkmi. Žalovaný teda odmietol uhradiť záväzok, ktorý vznikol po naplnení Dohody o zániku združenia ako jeho logický následok, keďže účastníci mali prevziať na seba pohľadávky aj záväzky podľa dohody rovnakým dielom. Podľa odvolacieho súdu, žalobca nemôže tvrdiť, že v konaní bolo preukázané vyporiadanie všetkých práv a povinností a na druhej strane si uplatňovať nárok voči žalovanému na úhradu 1-ce záväzkov vzťahujúcich sa k zaniknutému združeniu, ktoré mal za žalovaného uhradiť.

Za neudržateľný vyhodnotil odvolací súd názor žalobcu v podanom odvolaní, spočívajúci v tom, že vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva musí predchádzať jeho zrušenie k všetkým veciam, ktoré mali účastníci v podielovom spoluvlastníctve. V takomto prípade by v petite rozhodnutia, ktorým by malo byť uvedené spoluvlastníctvo zrušené, museli byť uvedené nielen všetky hnutelné veci (nehnutelnosti si už účastníci združenia vyporiadali), ale aj všetky pohľadávky a ku každej z nich by muselo byť uvedené, že ich podielové spoluvlastníctvo súd ruší. V takom prípade by bola neplatná Dohoda o zániku združenia v článku IV., kde bez „zrušenia“ podielového spoluvlastníctva tak, ako to uvádzal žalobca, došlo k vyporiadaniu nehnuteľných a hnutelných vecí patriacich do združenia, vrátane čerpacích staníc, k ich technologickému a technickému zariadeniu, vrátane pozemkov. Odvolací súd vyslovil názor, že nikto sa nemôže do budúcnosti vzdať svojich práv vyplývajúcich mu zo zaniknutého združenia, vrátane nároku na úhradu pasív, ak plnil za druhého člena združenia, prípadne nároku na vyporiadanie rozdielu aktív zaniknutého združenia.

22. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd uviedol, že o nich rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

23. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 06. 02. 2018.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (písomným podaním zo dňa 27. 03. 2018 na č. l. 495 - 497), a to v rozsahu výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením §-u 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že zo strany odvolacieho súdu došlo pri rozhodovaní k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

25. Žalobca v postupe konajúcich súdov vzhláda nesprávne právne posúdenie sumy, ktorú mal v rámci reálneho vyporiadania prevziať žalobca od žalovaného a ktorú súdy na základe znaleckého posudku č. 1/2015 (ďalej tiež „ZP“) Ing. Y. ustálili vo výške 35 686,42 eur. Tvrdí, že pri posudzovaní hodnoty majetku, z ktorej uvedená suma vychádza, došlo k zrejмым nesprávnostiam, poukazujúc na to, že v bode 2 záveru ZP (str. 20) je uvedené, že podľa účtovného výkazu Súvahy Úč POD 1-01 zostavenej k 31. 12. 2005, majetok združenia (okrem nehnuteľného) je vo výške 14 383 729,86 SKK (označený aj ako „obežný majetok“). Ostatný hmotný majetok, vedený v operatívnej evidencii k 31. 12. 2005, ktorý prevzali obe strany (uvedený v prílohe 3/2 a 3/3), bol vo výške 4 328 266,60 SKK. Novonájdene pohľadávky predstavovali sumu 16 000,-SKK. Spolu majetok okrem hnutelného majetku predstavoval sumu vo výške 18 727 996,46 SKK. Táto hodnota majetku bola korigovaná o záväzky, pričom výsledná hodnota majetku predstavovala sumu 8 342 020,80 SKK. V tejto sume ohodnotený majetok bol prerozdelený medzi sporové strany podľa ich nároku v rámci vyporiadania a tieto sumy sa porovnali so sumami zodpovedajúcimi reálnemu (skutočnému) prerozdeleniu a tak súd dospel k sume 35 686,42 eur, ktorú prevzal navyše žalobca.

V nadväznosti na uvedené údaje, ktoré vzal súd za základ výpočtu, žalobca namietol, že pri spočítavaní hodnoty majetku súd započítal osobné motorové vozidlo Mitsubishi dvakrát: prvýkrát ho započítal v rámci Súvahy Úč POD 1-01 a druhýkrát ho započítal súd v rámci ostatného hmotného

majetku. Avšak za podstatnú skutočnosť, zakladajúcu nesprávne právne posúdenie, považuje žalobca nie započítanie automobilu Mitsubishi do majetku združenia duplicitne, ale to, že súd ustálil hodnotu tohto automobilu ako hodnotu nadobúdaciu a nie ako všeobecnú hodnotu v čase vyporiadavania majetku združenia.

26. Poukazom na § 834 OZ žalobca v dovolaní vyslovil názor, že pri vyporiadavani majetku, ktorý nadobudli sporové strany pri výkone činnosti združenia, je potrebné postupovať ako pri zrušení a vyporiadani podielového spoluvlastníctva. Z toho dôvodu, že veci v spoluvlastníctve boli stranami užívané, sa časť majetku vyporiadavala dohodou a na zvyšok je potrebné aplikovať režim podľa § 142 OZ. Podľa žalobcu je nevyhnutné, aby sporové strany, aj pri určovaní hodnoty vyporiadavaného majetku (okrem majetku vyporiadaneho dohodou) postupovali v intenciách § 142 ods. 1 OZ, podľa ktorého pri prikázaní vyporiadavanej veci jednému spoluvlastníkovi, má druhý spoluvlastník nárok na primeranú náhradu. Žalobca poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 10. 1997, sp. zn. Cpj 30/97, v ktorom najvyšší súd riešil otázku primeranej náhrady. Žalobca tvrdí, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie v rozpore s označenou judikatúrou dovolacieho súdu nesprávne určili výšku majetku združenia bez nehnuteľného majetku tak, že pri položke automobilu Mitsubishi Galant vychádzali z jeho nadobúdacej ceny, pričom správne mali vychádzať z jeho všeobecnej ceny v čase vyporiadania, teda zo zostatkovej ceny, ktorá bola značne nižšia. Hoci sa zdá, že bremeno ekonomického prepočtu a určenie hodnoty majetku združenia bolo úlohou znalca, dovolací súd v označenom stanovisku konštatoval, že „primeranú náhradu ako všeobecnú cenu určuje súd a nemôže túto povinnosť preniesť na iný subjekt, napr. na znalca“. Vo vzťahu k tvrdeniu, že cena veci sa určuje ako všeobecná zostatková cena v čase vyporiadania podielového spoluvlastníctva, žalobca dôvodí dlhodobou praxou nielen dovolacieho, ale aj všeobecných súdov v SR a príkladmo uviedol viaceré rozhodnutia súdov, v ktorých tieto priamo odkázali na spomenuté stanovisko dovolacieho súdu (rozsudok Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 8C/340/2012 zo dňa 09. 09. 2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9Co/458/2011 zo dňa 16. 01. 2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/372/2016 zo dňa 27. 04. 2017, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/18/2000). Bolo preto úlohou súdov, aby sa riadne oboznámili so záverom znaleckého posudku Ing. Y. a zistili, či znalkyňa postupovala v zmysle zákona. Žalobca tvrdí, že s jeho názorom, že hodnota veci sa určuje ako zostatková cena, sa stotožnila znalkyňa Ing. O. vo vyjadrení k spôsobu ohodnotenia majetku a uvedené vyplýva aj z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku.

27. Zhrnúc vyššie uvedené žalobca tvrdí, že rozhodnutia súdov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení otázky určenia hodnoty veci, ktorá sa má správne určovať ako všeobecná zostatková hodnota v čase vyporiadavania majetku a nie ako hodnota nadobúdacía, za ktorú bola vec kúpená/nadobudnutá. Konajúce súdy mali podľa názoru žalobcu hodnotu majetku združenia (okrem nehnuteľného majetku) určiť v hodnote o 855 000,-Sk menej. Tým by bol korigovaný výsledok prepočtov, podľa ktorého žalobca prevzal o 1 075 089,08 Sk viac. Rozdiel by tak bol značne nižší, t. j. 220 089,08 Sk a o to menšia by bola aj istina, ktorú by bol žalobca povinný zaplatiť žalovanému.

28. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním zo dňa 19. 04. 2018), ktorý navrhol dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

30. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

31. V danom prípade bolo konanie o žalobe žalobcu o zaplatenie 235 019,-Sk (7 801,20 eur), vedené pôvodne pod sp. zn. 3Cb/52/2007, začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba doručená prvoinštančnému súdu dňa 07. 03. 2007 na č. l. 1 až 3 spisu 3Cb/52/2007). Uznesením, č. k. 3Cb/52/2007-138 zo dňa 25. 05. 2009, súd konanie v časti žalobcovho návrhu vo výške 339,61 eur zastavil a zvyšok nároku žalobcu vylúčil na samostatné konanie, vedené pod sp. zn. 6Cb/105/2009. Rozsudok prvoinštančného súdu, ktorým tento rozhodol o žalobe žalobcu, súčasne o vzájomnom návrhu žalovaného, bol vydaný dňa 21. 06. 2016, a teda ešte za účinnosti O. s. p. Na odvolanie žalobcu rozhodol odvolací súd rozsudkom po 1. júli 2016 (19. 12. 2017), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie žalobcu bolo podané tiež podľa C. s. p.

Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

32. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

33. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

34. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

35. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

36. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

37. V danom prípade žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní namietol nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci, ktoré malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, poukazujúc na stanovisko Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Cpj 30/97 zo dňa 20. 10. 1997 (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

38. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. 02. 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné alebo nesprávne zistenie skutkového stavu.

39. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí ísť o otázku právnu (teda nie o skutkovú otázku). Otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

40. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím (riešením tejto právnej otázky) od takéhoto ustáleného riešenia odklonil.

41. Dovolací súd z obsahu dovolania zistil, že žalobca dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vymedzil tou skutočnosťou, že odvolací súd sa podľa jeho názoru odchyľil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke určenia hodnoty majetku združenia, nakoľko cenu osobného motorového vozidla zn. Mitsubishi Galant určil ako cenu nadobúdaciú, hoci správne mal vychádzať z jeho všeobecnej ceny (resp. všeobecnej zostatkovej hodnoty v čase vyporiadavania). Z uvedeného je zrejmé v zásade nespokojnosť žalobcu s vyčíslením ceny vozidla, majúceho vplyv na ustálenie výšky jeho nároku, resp. nároku žalovaného zo vzájomného návrhu v rámci finančného vyporiadania po zániku združenia. Otázka výšky ceny vozidla však predstavuje otázku skutkovú a nie otázku právnu, pri riešení ktorej by sa súd prvej inštancie a súd odvolací boli odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, reprezentovanej v danom prípade stanoviskom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Cpj 30/97 zo dňa 20. 10. 1997.

42. Najvyšší súd v označenom stanovisku zaujal výklad k pojmu „primeraná náhrada“, ktorou pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva (§ 142 ods. 1 tretia veta OZ) je príslušný podiel všeobecnej ceny veci a ako všeobecnú cenu ju určuje súd, ktorý nemôže túto povinnosť preniesť na iný subjekt, napr. len na znalca, pretože tu nejde o postup podľa § 127 O. s. p., kde treba odborne posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné vedomosti.

43. Uvedené stanovisko prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR za účelom zjednotenia výkladu ustanovenia § 142 ods. 1 OZ, podľa ktorého znenia (úč. v čase prijatia stanoviska), ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci.

Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov.

44. Predmetné stanovisko však na prejednávanej vec aplikovateľné nie je, keďže vzájomný návrh, ktorým žalovaný navrhol vyporiadanie vzájomného vzťahu medzi ním a žalobcom, okrem iného aj vo vzťahu k vyššie označenému motorovému vozidlu, nebol podaný podľa § 142 ods. 1 OZ, aplikácia, resp. výklad ktorého ustanovenia je predmetom stanoviska Cpj 30/97. Dôvodom na podanie návrhu podľa § 142 ods. 1 OZ je skutočnosť,

že sa spoluvlastníci nedohodnú na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktorá situácia je však odlišná od prejednávanej veci, kedy medzi účastníkmi nebolo sporné,

že po zániku združenia sa vo vzťahu k majetku, vrátane majetkových hodnôt, vyporiadajú v pomere 1:1 (čl. III. Dohody o zániku združenia, v zmysle ktorého „,,,podiely oboch účastníkov sú rovnaké...“), spornou však ostala výška nevyporiadaných záväzkov a pohľadávok v zmysle čl. VII. dohody. Kým spôsob vyporiadania vzťahu medzi účastníkmi vo veciach,

na ktoré poukazuje stanovisko Cpj 30/97 (konania vedené pod sp. zn. 1Cdo/133/95 a 3Cdo/95/95), vyplýva z právneho predpisu, spôsob vyporiadania vzťahu medzi sporovými stranami v prejednávanej veci vyplýva z dohody strán o zániku združenia.

45. V tu posudzovanej veci bolo za účelom vyčíslenia majetku rozdeleného medzi účastníkov dohody, vrátane motorového vozidla, od ktorého odvíjal vzájomný návrh žalovaný a cenu ktorého namieta v dovolaní žalobca, nariadené znalecké dokazovanie, vykonané pôvodne znalkyňou Ing. I. O. (znalecký posudok č. 8/2014 zo dňa 02. 04. 2014 na č. I. 127 - 328), následne znalkyňou Ing. I. dňa 07. 09. 2015 (č. I. 367

- 412). Uvedený postup predstavuje zisťovanie skutkového stavu veci a nemožno ho považovať za právne posudzovanie veci.

46. Podľa § 442 C. s. p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. V danom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. V civilnom sporovom konaní podľa § 154 C. s. p. platí tzv. zákonná koncentrácia konania

a vo vzťahu ku konaniu do 30. 06. 2016 (vzhľadom na vydanie prvoinštančného rozsudku

dňa 21. 06. 2016) platila obdobná právna úprava v § 120 ods. 4 O. s. p., podľa ktorej všetky dôkazy a skutočnosti mali sporové strany (účastníci) predložiť súdu najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pričom na neskôr uplatnené dôkazy a skutočnosti súd mohol prihliadať len za splnenia zákonných podmienok (§ 205a O. s. p., teraz § 366 C. s. p.).

47. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie znalkyňu Ing. I. ustanovil v rámci kontrolného znaleckého dokazovania uznesením, č. k. 6Cb/105/2009-358 zo dňa 29. 12. 2014 po tom, ako sa žalovaný nestotožnil s výsledkom a závermi znaleckého posudku č. 8/2014 zo dňa 02. 04. 2014, vypracovaného znalkyňou Ing. I. a navrhol vypracovať kontrolný znalecký posudok. Znalkyňa Ing. Y. dňa 10. 09. 2015 predložila prvoinštančnému súdu znalecký posudok vypracovaný na základe účtovných dokladov získaných od účastníkov a príslušného daňového úradu, ktorý posudok súd následne zaslal žalobcovi a žalovanému na vyjadrenie (č. I. 415). Žalovaný vyjadrenie k znaleckému posudku doručil súdu prvej inštancie dňa 05. 10. 2015 bez pripomienok (č. I. 416), žalobca svoje stanovisko k znaleckému posudku, vyjadriac nesúhlas s jeho závermi, predložil súdu

dňa 05. 02. 2016 (č. I. 425). Stanovisko žalobcu bolo zaslané žalovanému a vyjadrenie žalovaného (č. I. 428) opäť žalobcovi. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na deň 24. 05. 2016, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne odročené

na deň 30. 05. 2016. Na predmetnom pojednávaní po výsluchu znalkyne Ing. Y. právnym zástupcom žalobcu, súdom a právnym zástupcom žalovaného, na výzvu súdu,

aby sa právní zástupcovia sporových strán, vrátane žalovaného (osoby prítomné

na pojednávaní), vyjadrili, či a aké návrhy majú na doplnenie dokazovania, títo zhodne vyhlásili, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. Súd prítomných poučil v súlade s § 120 ods. 4 O. s. p. o tom,

že prípadné návrhy môžu predkladať len do momentu, kým súd vo veci nerozhodne s tým, že na prípadné ďalšie návrhy prihliadať nebude. Po záverečných vyjadreniach právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného a samotného žalovaného, súd prvej inštancie pojednávanie odročil na deň 21. 06. 2016, kedy vyhlásil rozsudok vo veci samej.

48. Znalecký posudok Ing. Y. predstavuje jeden z dôkazných prostriedkov, ku ktorému žalobca síce predložil nesúhlasné stanovisko, námietky ohľadne motorového vozidla však v ňom nevzniesol a ani ich neprodukoval na poslednom pojednávaní konanom vo veci ešte pred vyhlásením dokazovania za skončené a ohľadne jeho ceny nenavrhol ďalšie znalecké dokazovanie. Námietku ohľadne ceny vozidla žalobca prvýkrát vzniesol až v dovolacom konaní.

49. Vzhľadom na ustanovenie § 442 C. s. p., citované v bode 46 tohto uznesenia, skutkový stav veci, ani výsledky dokazovania sa pred dovolacím súdom meniť nemôžu, nakoľko pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené (okrem včasnosti a prípustnosti dovolania). Je namieste uviesť, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je aj možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde

a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ústavný súd Slovenskej republiky však v rozhodnutí, sp. zn. II. ÚS 231/2004 vyslovil, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu nie je aj to, aby dovolací súd skúmal dôkazy uvedené sťažovateľom v dovolaní, pretože taký postup by odporoval § 243a ods. 2

O. s. p., podľa ktorého dovolací súd ani v prípade, že nariadi pojednávanie, dokazovanie nevykonáva (predmetné rozhodnutie je aplikovateľné aj na procesný postup dovolacieho súdu v zmysle v súčasnosti platného a účinného C. s. p.).

50. Tvrdené nesprávne právne posúdenie veci dovolateľ odvíja aj od odklonu odvolacieho súdu od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/18/2000, v ktorom však opäť (ako aj v stanovisku 30/97) súdy riešili prípad vyporiadania podielového spoluvlastníctva po jeho zrušení podľa § 142 ods. 1 OZ, a teda riešili situáciu odlišnú od prejednávanej veci (viď bod 44 tohto uznesenia).

51. Dovolací súd napokon dodáva, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobcu a je dostatočne odôvodnené, rovnako tak aj rozhodnutie súdu prvej inštancie. Nie je možné vytykať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach nestotožnili s obranou žalobcu,

ním ponúknutým názorom na skutkový a právny stav veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (potvrdenom odvolacím súdom) uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Súd pri rozhodovaní vychádzal z obsahu spisu a znaleckého posudku Ing. Y., z ktorého vyplýva rozdiel medzi príjmami a výdavkami žalobcu a žalovaného. Z príloh predmetného posudku je zrejmé, že ostatný majetok združenia je uvádzaný v nadobúdacích cenách (č. l. 397 až 400), vrátane vozidla Mitsubishi Galant, ktorého cena 855 000,-Sk je vyčíslená tiež ako nadobúdacía cena, potvrdená podpismi obidvoch účastníkov v Starej Ľubovni dňa 30. 11. 2005 (č. l. 398), a teda nie ako cena zostatková.

52. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci nedošlo k naplneniu dovolateľom tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. Dovolací súd tak rozhodol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

53. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania

žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.